

Exposició Albarranch

Avui, dia 2, a les quatre de la tarda, serà inaugurada, a l'estatge de l'Orfeó Granollerí, l'exposició d'obres del pintor Vicenç Albarranch, la qual estarà oberta fins el dia 16.

Formen aquesta nova exposició del pintor granollerí vint obres, dinou d'elles de tema granollerí i l'altra d'Elx, la seva ciutat nadiua. El pintor Albarranch qualifica aquesta exposició d'«Homenatge del Pintor a la ciutat de Granollers, la seva mare adoptiva».

Assistiran a l'acte les autoritats i representacions locals i seguidament de feta la inauguració, es donarà un concert al cafè de l'Orfeó a honor dels socis i invitats, en el que hi participaran el violinista Joaquim Bataller, la tiple solista de l'Orfeó, senyoreta Enriqueta Cubells i el tenor Josep Cot, acompanyats al piano pel mestre En Marian Bataller.

Diumenge vinent, dia 9, l'il·lustre literat i crític d'art Francesc Pujols, donarà una conferència a la sala on es celebra l'exposició.

El mateix Francesc Pujols signa aquests mots en elogi de Vicenç Albarranch, que es publiquen en el Catàleg:

VICENÇ ALBARRANCH

Fill de la llum i de l'ombra lluminosa de les palmeres, el fill d'Elig ha vingut a fer niu al Vallès, la terra de la llum i l'ombra finament barrejades per l'espai i damunt les muntanyes i els prats. La seva obra, nascuda en les nostres terres germanes de llengua, té, com tota la pintura catalana, l'objectivitat inflamada de la visió que en lloc de fer parlar el paisatge i la vida amb paraules humanes, procura arrencar-li per tots els mitjans de la inspiració, les paraules que diria si ell parlés o pogués parlar com nosaltres. L'art de l'Albarranch surt de la naturalesa i canta només que la naturalesa. El Vallès, endolcint-li la paleta i els ulls, sembla posar un punt de lirisme en les formes, però el poeta valencià surt per sota, enlluernant els vels suavíssims de les nostres contrades, que en efecte no costen gaire d'esquinçar, perquè són tan prims que no arriben mai a transformar la realitat en somni. Si els fils del vel de l'aire del Vallès se li arrosseguen lligats al pèl del pinzell, és per afalagar li la pinzellada, que s'estén per la tela amb tota facilitat i puresa.

L'obra del ja nostre Albarranch germana nostra, és ja un fill més de Catalunya i té entre nosaltres els admiradors que li donen glòria amb els ulls. La mi-

rada de l'admirador és un raig de llum, damunt del quadro que els fa resplendir sobre la terra. Pocs pintors poden desvellar una admiració més franca que l'Albarranch, per la sinceritat i pregonesa sentida i emocionada del seu art.

Francesc PUJOLS

DLXXV

La sinceritat és el do més preuat de l'home. No tothom pot ésser sincer. La virtut no és de qui la vol, sinó de qui la pot voler, puix l'educació priva manta vegada de situar-se en el pla d'un entrenament virtuós.

Com en totes les coses, en la sinceritat dels nostres temps impera el camouflagge sots la forma de la ingenuïtat i la fermesa, purament aparents. Aquesta ingenuïtat (que tant preocupa els productors de tipus teatrals sobre tot), que profereix el llenguatge més truculent i rei més rebuscada en les passions baixes o grolleres, amb cara de verge i de amb posat d'idiotesa. Ingenuïtat que prospera en un ambient de vici i que és com una flor d'artífici col·locada en mig de l'erm. Les ingènues dels novel·listes de bou i arròs, són l'encarnació de la impotència espiritual per a fer una Cestina.

La fermesa: aquell atribut de sinceritat artificial que lliura carta de franquícia a totes les brutalitats de pensament i dona curs al llenguatge llicencios. En el ben entès que parlem de la fermesa en el sentit que la modernitat està empenyada a donar-li, diríem que els fermes són els desvergonyits que no poden arribar a un Diògen Laertià.

Una anècdota. Lluís XV, rei de França, lliurà el nomenament de capità a un pagès de la contrada, fort, valent, prudent i home de bé. En presentar-lo a la Cort, ho va fer amb aquestes paraules:

—Senyors, us presento un home des d'avui capità de les meves esquadres.

—I que pot vostra Majestat estar-ne ben satisfet —respongué el pagès.

No cal dir els murmurs que aixecaren aquestes paraules entre els cortesans. El rei els tallà sobtadament. La seva sinceritat —digué el rei— vol dir que m'emplaça per a rebre els grans serveis que ell està segur d'obtenir per a la glòria de França.

L'ALTRE

A LES GALERIES SYRA

Exposició Trenchs

A les Galeries Syra hi exposa els seus dibuixos la senyora Trenchs. En el catàleg ni enlloc no s'hi veu el sexe de l'artista. L'esposa d'En Bon, amb el que es veu, vol que sigui la seva obra la que s'imposi i no desitja galanteries ni defereències de crítics. Val a dir que en aquesta primera exposició de la jove artista no defrauda pas el concepte d'intelligent que en teníem els que la coneixem de les tertúlies artístiques, on, quan es parla d'art, pren una part activa.

Trenchs dibuixa mestrfolament; hi ha ninots que per ulls els ha posat uns cercles petits i negres que esgarden de debò allò que l'artista vol. Creiem, però, que caldria que en les seves obres s'acusés més una característica que posseeix, i que encara no s'ha manifestat prou. I això no vol pas dir que cada obra en sí no tingui valor; aquesta objecció la fem referint-nos al conjunt de la seva producció.

Altre expositor que ocupa la saia del fons, és el pintor Porta, ja conegut dels artistes i col·leccionistes perquè intentem fer-ne la presentació. Aquesta exposició ha constituït un altre èxit, cosa que celebrem perquè s'ho mereix.

Picasso a les Galeries Esteve

Picasso... Escàndol. Bluf. Buidor snobista i pesetes... Pesetes per a tothom. Fins les entrades, que us obliguen a prendre quan heu fet la tonteria de deixar-vos-hi caure, —quan ja sou dins, — també són a peseta.

Molta propaganda. Tanta, que el cronista no pot parlar-ne lliurement si no es vol indisposar amb l'administració del periòdic. Fixeu-vos només amb el que s'ha dit del transport d'unes vulgars caixes des de l'estació a la botiga. El nom de botiga mai no estarà més ben aplicat.

Picasso i Rossenberg han guanyat pesetes. Parlem en pretèrit perquè, com diuen unes fulles del Pac, la cosa ja no dona.

Llegidors: Si coneixeu algun jove que vulgui ésser artista, diguen-li que l'art d'enganxar papers de diari és comparable al de l'ofici d'enganxar cartells i que l'art de pintar és, com a cosa definitiva, molt diferent d'això.

Rossenberg és un negociant que s'ha servit de Picasso com es podia servir de la Monyos. Picasso sense el dit marxant no hauria estat Picasso. Ha estat un xarrampió que ha servit per especular-hi i enganyar els rics babaus. Res més. — EMILI CODINA.